

SEDA ŞENER

Arkadaşlar İkiye Ayrılır:

Kardeş doğmadan da
kardeş olabilenlerin
öyküsü...

Biz ve Diğerleri

CARPE
DIEM

arkadaşlar ikiye ayrılır: biz ve diğerleri

yazar: seda şener
yayın yönetmeni: sibel talay
kapak tasarımı: sefer koçan
mizanpaj: nur kayaalp

baskı ve cilt: mega basım
cihangir mah. grivercin cad. no:3 baha iş
merkezi avcılar / istanbul 0212 412 17 00
matbaa sertifika no: 44452

isbn:
978-605-144-211-2
9 786051 442112

1. baskı, istanbul, aralık 2020

gençlik-roman-öykü
genç kurgu

yayın no: 247

carpe diem kitap

lacivert yayıncılık sanayi ve ticaret a.ş.
no:5, fatih/istanbul, 0212 511 24 24
yayıncılık sertifika no: 45585

© bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
carpe diem kitap, lacivert yayıncılık
sanayi ve ticaret anonim şirketi'ne aittir.
izinsiz yayılanamaz. kayınak gösterilerek
alınır, yapılabilir.

Soru, Mucize, Kapi

“Zor bir yıl geçirdim. Tamam, Hazreti Musa gibi nehirleri yarmam gerekmedi ve Yunus Peygamber gibi balığın karnına düşmedim. Ama sonuçta bir tünel kazıp yeraltından çıkmak gibi esaslı bir işim vardı.

Ve biliyorsun, bu yaz tatilini hiç böyle hayal etmemiştim. Hatta benim için bambaşka olacağını düşünmüştüm.

Sen, kalbimi ve onun içindekileri ve içindekilerin de içindekileri biliyorsun. (Yani böyle habire biliyorsun demek istemiyorum ama her şeyi de biliyorsun.)

Bir güzellik yap lütfen. Amin! Bir de sorum olacak. Neyse vazgeçtim. Sorular ne işe yarar ki?

Amin. Teşekkürler. Subhanallah. Elhamdülillah. Amin.

Seni çok seven kulun, Ada Z.”

Bu, Allah ile ilk yazılı konuşmamdı. Daha kalıcı bir şeyler yaparsam belki beni fark eder diye düşündüm. Ona mektup yazdım. Silinmez bir mürekkep ile.

İşin zor kısmı şuydu: Mektubu nereye yollayacaktım?

Eğer mektubumu uzaya giden bir rokete koyamayacaksam ancak denize atabilirdim.

Ben de öyle yaptım. Mektubumu denize attım. Ve üç kulhü bir elham okudum.

Anneannem habire üç kulhü bir elham oku der. Bir şey isterken, yüce kapıya eli boş gidilmezmiş.

“Rüşvet mi veriyoruz anneanne?”

“Tövbe de! Estağfirullah! Hediye o hediye! Allah senin rüşvetini ne yapsın!”

Eli boş gitmediğime göre mektubumun kabulünü bekliyorum. Stop.

Mektubun cevabını beklemeye başladım. Hatta öyle bekliyordum ki bazen pijamamı çıkartmaya vaktim olmuyordu. Yine de beklediğime degecek tek bir şey yoktu.

Yaklaşık on iki gün bekledikten sonra bir akşamüstü hiç alışık olmadığımız bir saatte kapı çaldı.

Akşam sekizden sonra bizim kapı pek çalmazdı. Yani bu, bayağı beklenmedik bir şeydi.

Herhalde beklediğim cevap kapıda olmalıydı.

Annemle birbirimize baktık. Sonra annem gidip kapıyı açtı. Ben de arkasından fırladım. Bu evde beklenmedik şeyler bekleyen biri var sonuçta değil mi?

Kim? Kim o? Cevap mı gelmiş?

Gelenin kim olduğunu görünce olduğum yere yeniden yığıldım.

Gelen kişi, komşumuz Zekiye Teyze'ydi.

Annemle kapı önünde konuşmaya başladılar. Konuşmada benim de adım geçiyordu. Ne diyordu akşamın bir vakti acaba?

“Ada’nın zamanı varsa bizim Aslı’ya biraz ders çalıştırsa. Hem yazı boş geçmez kızcağızın. Ona da bir uğraş olur.”

Ne demek istediğini anlıyordum:

“Senin Ada, kazık gibi evde boş boş duracağına bir işe yarasın baril!”

Zekiye Teyze iyi niyetliydi. Ben alıngandım.

Aslı, Zekiye Teyze’nin torunuydu. Skolyoz ameliyatı olduğu için yaklaşık dört hafta okula gidememişti.

Tamam, ciddi bir durumdu tabii, çocuk tüm derslerde çuvallamıştı, anlıyordum.

Ama ben de öğretmencilik falan oynayamazdım. Asla!

Annem kapıdan şöyle bir içeri baktı. Beni baştan aşağı bir süzdü.

Bense oturmuş işaret parmağımdaki bir türlü kurtulamadığım siğilime bakıyordum. Her gün biraz daha mı büyüyordu?

Annemin gözleri üstümden bir hışımla geçince ben de şöyle bir kendime dönüp baktım.

Evet, akşam sekiz buçuktu ve sabahtan beri üzerimden çıkarmadığım pijamalarım ile oturuyordum. Tamam, saçlarım da biraz yağlanmış olabilirdi. Ama o kadar.

Gözlerimle anneme “Asla!” bakışı attım. Tabii o da kibarca bu teklifi reddedecekti.

“Elbette Zekiye Ablacığım, çok iyi düşünmüşsün. Ada da, tüm yaz ne yapacağım, deyip duruyordu zaten.”

Anneee! Ne diyorsun anne! Başıma küçük çocukları sarmasan!

Ama annem delici bakışlarını üzerimde kullandığı için çıtımı bile çıkaramıyordum. Hanım hanımcık bakıp gülümsemekten başka çarem yoktu.

“Bu senin kızlar öyle hanımefendi ki bayılıyorum vallahi Semracığım.”

Zekiye Teyze, başını kapıdan içeri doğru uzattı.

“Ada yavrum, nasılsın güzel kızım? Allah razı olsun yavrum senden. Allah sana da sınavlarında çok çok puanlar nasip etsin.”

Herhalde mektubum henüz gerekli mercilere ulaşmamıştı.

Bir mucize falan beklerken kapıyı komşu teyzenin çalması başka türlü açıklanamazdı.

Kalkıp kapıya doğru gitmem gerekti tabii. Öyle yaptım.

“Teşekkürler Zekiye Teyze, Aslı zeki bir kız, hemen toparlar eminim.”

“Yaa, zeki zeki de, biliyorsun bu yaşta böyle bir ameliyat kolay mı? Hâlâ çelik korse var sırtında. Göstersene kızım.”

Aslı, ağzında sakız ve elinde telefonla hemen asansörün yanında dikiliyordu ve konuşulanların onunla ilgisi olduğunu anlamak güçtü. Bir eli hâlâ telefodayken diğer eliyle hafifçe tişörtünün omuzunu çekiştirip korsesini gösterdi ve tiktok videosu izleme konusundaki istikrarlı duruşunu bozmadı.

Zekiye Teyze devam ediyordu. Ne diye hâlâ gitmiyorlardı?

Kapıda dikilip kalmıştık.

“Beni de biliyorsun ya, siyatığım var, sol ayağım çekiyor. Anası babası da hababam çalışıyor, bunun masrafına yetişmek kolay mı?”

Aslı’nın ayağındaki markalı spor ayakkabılara bakılırsa kolay olmadığı hemen anlaşılıyordu.

“Bir de bunun raporu var, teslim edecektik okula, ama edemedik.”

Bu konuya neden girmiştik ki!

“İşte, o raporu teslim etmezsek, müdür diyor ki sınıfta bırakırım. Benim gücüm mü var gidecek, Aslı’nın zaten hali belli.”

Aslı o sırada sakızından balon çıkararak selfi yapmakla meşguldü. Hali belliydi, evet.

Zekiye Teyze en nihayet ağzındaki baklayı çıkardı:

“Adacığım be, senden rica etsek, bu kızcağızın raporunu yarın okula bırakabilir misin?”

Kızcağız!!

“Ben mi?”

Bu kadarını beklemiyordum. Ama annem gözüyle beynime komut verebildiği için verecek tek cevabım vardı:

“Olur, Zekiye Teyze. Ne zaman?”

“Yarın kızım, yarınmış son gün. Okul hemen Sirkeci tramvay durağının arkasında kalıyor.”

Üzerimden pijamamı bile çıkartmam gerekmeyen bir yaz gününde, hava otuz iki dereceyken kalkıp evden taa Sirkeciye mi gidecektim yani?

Aslaaaaa!

“Peki Zekiye Teyze, raporu sabah alırım senden.”

“Ah Semracığım, bu senin kızlarının hanımefendiliği yok mu... İnan mahallede tek geçerim.”

Annemin göğsü kabarıyordu. O sırada Zekiye Teyze yeleğinin cebinden bir kâğıt parçasını el çabukluğuyla çıkarıp elime sıkıştırdı.

Oysaki on iki gündür evden dışarı adımımı bile atmamıştım. Üç gündür yıkanmamıştım. Saçlarım yağlanmıştı.

Pijamalarımın, üstümden hiç çıkartmadığım için artık benim bir parçam olmaya niyetlenmişlerdi

Mektubumdan sonra beklenmedik bir şeyler olacağını düşünüyordum.

Beklenmedik, evet. Ama bunun gibi değil.

Çocuk, Merdiven, Sihirbaz

Sabah kalktım ve üstüme ilk bulduğum kıyafeti geçirdim. Bir şişe su, bir sandviç, bir kitap bir de defterimi çantama koyup yola çıktım.

Deftersiz ve kitapsız asla dışarı çıkmam!

Yaz tarifiesi... Otobüs ana duraktan kalkıyordu. Yürüdüm. Uzun uzun yürüdüm. Yolun başında bayağı söyleniyordum. Zekiye Teyze'nin siyatikli bacağından Aslı'nın okul müdürüne kadar söyleniyordum. Hatta mevzu Aslı'nın markalı spor ayakkabılarına kadar gelmişti.

Yürüdüm. Söylendim. Yürüdüm. Söylendim.

Evde durmaktan oksijeni unutan beynim gitgide rahatladı. Bacaklarım açıldı.

Rahatlıyordum. Bana ne olduğunu biliyordum. Bu dopamindi. Yürüdükçe dopamin salgılıyordum.

Vücudumdaki dopamin arttıkça kendimi daha da iyi hissediyordum.

Otobüse atladım. Otobüsten inip tramvaya geçtim.

Vay be! Ben evde pineklerken İstanbul resmen yaşıyordu.

Ben herhalde bitkisel hayatta falandım. Sirkeci'de indim. Sora sora okulu buldum.

Müdür neyse ki yerinde yoktu. Durduk yere ezilip büzülmem gerekmedi. Karşımdaki hangi okulun müdürü olursa olsun geriliyordum çünkü.

Raporu sekretere verdim. Okuldan çıktım. Saat erkendi, hava da güzel.

Tabii ki hemen Gülhane Parkı'na doğru yürümeye başladım.

G lthane Parkı,  ocukluęumun yıldızıydı.

Herhalde G lthane Parkı da beni özlemişti. Ama benimle daha açık konuşabilirdi. Buraya kadar gelmem için komşunun torununun ameliyatını bahane etmesine hiç gerek yoktu.

Turistler,  şıklar, seyyar satıcılar ve benim gibiler için iyi bir yerdi G lthane Parkı.

O hep değişen ama hiç değişmeyen ağaçların altındaki yolda ilerledim. Parkın o meşhur merdivenlerinde, sırtımda bir çantayla oturdum.

Parkın keyfi yerindeydi. Kendisi tam bir saraylı olduğu gibi, bahçesinde bir edebiyat müzesi ağırıyor,  n nden tüm gün akıp giden tramvay yolunu izliyordu.

En güzel manzarası ise arka taraftaydı. Ondan izinsiz hiçbir vapur geçemezdi. Buralar ondan sorulurdu. Mekânın gerçek sahibi oydu.

Ben ise ona kıyasla oldukça yalnızdım.

Depresyondan çıkalı henüz kırk beş dakika falan olmuştu.

Merdivenlere oturdum. Bu merdiveni seviyordum.

Küçükken, şahane bir günde, Gülhane Parkı beni büyülemiş ve bu merdivenleri de mih gibi aklıma kazımişti.

Beş yaşındaydım... Ben beş yaşındayken, bir sihirbaz görmen için gerçekten şanslı olman gerekirdi. Ve ben gerçekten şanslıydım. En azından bu açıdan.